

7 Ιουνίου 2020

Γέροντας Ιωσήφ: Το ζωντανό παράδειγμα της ταπεινώσεως του Θεού Λόγου είναι ο δείκτης της χριστιανικής ζωής!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Γέροντας Ιωσήφ Βατοπαιδινός (1921-2009).

Συνέχεια από εδώ: <http://www.diakonima.gr/?p=497785>

Για μας ο Χριστός δεν είναι μόνον ιστορικό πρόσωπο, αλλά και ο Κύριος της δόξης, του οποίου η χάρις ως ζώσα ενέργεια μένει μεθ' ημών εις τους αιώνας, κατά την αψευδή του επαγγελία, τα ασθενή θεραπεύουσα και τα ελλείποντα αναπληρούσα γινομένη τοις πάσι τα πάντα.

Ο ανωτέρω λόγος του Παύλου προς τους Κορινθίους είναι η πρακτικώτερη μέθοδος του αγιασμού, που μεταδίδεται εις όσους πιστούς με προσοχή κι ενδιαφέρον αντανακλούν επάνω των τον Θεϊόν χαρακτήρα του Κυρίου μας, διότι απαραβάτως κατά τον αυτόν χαρακτήρα θα μεταμορφούνται σταδιακώς από δόξης εις δόξαν, καθάπερ από Κυρίου Πνεύματος.

Και ιδού πώς ο Ιησούς μας παρακινεί τους ιδίους· «εάν εμοί διακονή τις, εμοί ακολουθήτω» και «όπου ειμί εγώ, εκεί και ο διάκονος ο εμός έσται».

Η παντελής μίμησις του Χριστού από μέρους του ανθρώπου δεν είναι δυνατόν να πραγματοποιηθή.

Υπάρχει όμως το ενδεχόμενον ανθρωπίνως να κατορθωθή και γίνεται εις όσους δύνανται να ειπούν μετά παρρησίας, «ιδού ημείς αφήκαμεν πάντα και

ηκολουθήσαμέν σοι».

Μόνον εκείνοι λαμβάνουσι δύναμιν «του τε μιμήσασθαι. Αυτόν και του προς πάσας τας εντολάς αυτού κατορθώσαι», κατά Μάξιμον τον Ομολογητήν.

Προαναφέραμε τον νόμο της επιρροής κατά τους φυσικούς λόγους, αλλά εδώ η μίμησις του Χριστού – Θεού δεν είναι μόνον φυσικός νόμος αντιγραφής παραδείγματος ή συστήματος συμπεριφοράς. Ασφαλώς και αυτά συντελούν.

Ο λόγος όμως εδώ είναι ότι δεν βαδίζει ο άνθρωπος προς τον Θεόν να τον μιμηθή, αλλά έρχεται ο Θεός προς τον άνθρωπον να τον θεοποιήση.

Το πρώτον είναι μηχανικό, ενώ το δεύτερο είναι οργανικό· το ένα είναι ανθρώπινο, το άλλο είναι θεοπρεπές.

Στην εξ ημών προσπάθειαν «όσα μεν χωρούμεν μιμούμεθα, όσα δε ου χωρεί η φύσις προς μίμησιν σεβόμεθά τε και προσκυνούμεν», κατά τον Γρηγόριο Νύσσης.

Εάν ο Κύριός μας πληροφορεί ότι «χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν», και η μίμησις του υπό των πιστών πραγματοποιείται διά της Θείας του χάριτος με την συνεργασία της αυταπαρνήσεως.

«Ει τις θέλει οπίσω μου ελθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι. Ος γαρ εάν θέλη την ψυχήν αυτού σώσαι, απολέσει αυτήν· ος δ' αν απολέση τη την ψυχήν αυτού ένεκεν εμού, ευρήσει αυτήν».

Εκ τούτου συμπεραίνεται ότι στην περιεκτική αυτήν αυταπάρνησιν, που εισαγόμεθα άνευ περιστροφών, αναγκαζόμεθα να βαδίσωμεν κατά της πεπτωκυίας μας φύσεως και όλων των συστημάτων της συμβατικότητας του ψευδοπολιτισμού και να σηκώσωμεν τον σταυρόν και τον ονειδισμόν του Χριστού, όσον και αν φαίνεται τούτο πρόκλησις στην ορθολογιστική έννοια του κόσμου τούτου.

Το νόημα του πεπλανημένου κόσμου είναι το φρόνημα του εκπεσόντος πρώην εωσφόρου και νυν σατανά απατήσαντος τον πρώτον άνθρωπον να φρονήση αναρχικώς και ιδιοτελώς, αρρώστια μετασχηματιζομένη λεκτικώς έως σήμερα και έως της συντελείας εις τους υιούς της απειθείας.

Αυτήν την ασθένεια και πάσαν άλλην συναφή της φθοράς και του θανάτου παραίτιον εθεράπευσεν ο κλίνας ουρανούς και καταβάς Θεός Λόγος διά της ταπεινώσεως και υπακοής του προς τον Θεόν Πατέρα, διότι κατά τον Παύλον «ουχ αρπαγμόν ηγήσατο το είναι ίσα Θεώ, καίπερ εν μορφή Θεού υπάρχων, αλλ' εαυτόν εκένωσε μορφήν δούλου λαβών, εν ομοιώματι ανθρώπων γευόμενος και σχήματι ευρεθείς ως άνθρωπος εταπείνωσεν εαυτόν γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού».

Το ζωντανό αυτό παράδειγμα της ταπεινώσεως του Θεού Λόγου, της «κενώσεώς» του, είναι ο δείκτης της χριστιανικής ζωής.

Τα νόημα της εν Χριστώ βιωτής είναι το ταπεινό φρόνημα, που συντρίβει την υπερηφάνεια του διαβόλου και πάσαν ιδιοτέλειαν.

Απόσπασμα από το κεφάλαιο «Μίμηση του Χριστού ή 'περί του κατ' ίχνος Αυτώ ακολουθείν'», του βιβλίου του Γέροντα Ιωσήφ Βατοπαιδινού, «Λόγοι παρακλήσεως», έκδοση Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου.